

Κώστας Διαβολίτης (αναρχικός σύντροφος)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Εγώ θα ξεκινήσω την κατάθεσή μου λίγο διαφορετικά. Γνωρίζομαι με τη Πόλα τη Ρούπα από τα μαθητικά μας χρόνια όταν ζούσαμε στη Καλαμάτα.

Θα ήθελα να πω λίγα πράγματα για τη Πόλα, ίσως αυτό να συμπληρώσει το πάζλ που πιθανόν να έχετε στο μυαλό σας για τη Πόλα.

Η Πόλα ήτανε στο λύκειο που πηγαίναμε η καλύτερη μαθήτριά, ήτανε αυτή που σάρωνε τους επαίνους κάθε τέλος της χρονιάς, ήταν η μαθήτριά πρότυπο, ήταν αυτή που όλοι οι καθηγητές μας λέγανε ότι θα πρέπει να μοιάσουμε, εξαιρετικά συγκροτημένη, μαθήτριά του είκοσι.

Πέρασε στο μαθηματικό όχι με την πρώτη, δεν πέρασε στη σχολή που ήθελε, ήθελε μαθηματικό Αθήνας όποτε γράφτηκε μεν στη σχολή αλλά την επόμενη χρονιά ξανάδωσε, ενώ είχε περάσει, για να περάσει ακριβώς στη σχολή που ήθελε, ακριβώς στην πόλη που ήθελε. Θυμάμαι ακόμα και με την παρέα μας όταν βγαίναμε έξω, την μαθητική μας παρέα, όταν έλεγε εφτά η ώρα θα φύγω εφτά η ώρα έφευγε, όταν έλεγε εφτά και πέντε θα γυρίσω εφτά και πέντε γύρναγε. Στο πρόγραμμα της απόλυτα συγκροτημένη, εξαιρετικά ευφυής.

Και αργότερα όταν ανέβηκε φοιτήτρια στην Αθήνα και εγώ ανέβηκα Αθήνα για να εργαστώ, εφόσον ήμασταν και φίλοι, συνεχίσαμε να κάνουμε παρέα. Βέβαια, η φιλία μας είχε ενισχυθεί και από το γεγονός ότι ο πατέρας της και ο παππούς μου συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση στο πρώτο και στο δεύτερο αντάρτικο, ήτανε και συντοπίτες. Ο παππούς μου από την Μεγαλόπολη Αρκαδίας, ο πατέρας της από το Ίσαρι Αρκαδίας, την αρχαία Λυκόσουρα. Οπότε οι δεσμοί μας είδαμε ότι ξεκινάγανε ουσιαστικά από πολύ παλιά και λόγω ότι είχαμε κοινή καταγωγή και ένα οικογενειακό περιβάλλον το οποίο συμμετείχε στους αγώνες, στους κοινωνικοπολιτικούς αγώνες της εποχής ταυτόχρονα.

Ανεβαίνοντας στην Αθήνα (αυτό εν συντομία) ανεβαίνοντας στην Αθήνα, γνωρίσαμε τον Νίκο τον Μαζιώτη όταν αυτός ανέλαβε την πολιτική ευθύνη να δηλώσει ολικός αρνητής... (παρέμβαση προέδρου: «να δηλώσει τί, είπατε;») ...ολικός αρνητής στράτευσης – όταν κλήθηκε να υπηρετήσει τον ελληνικό στρατό – το οποίο τότε ήταν κόντρα στην λογική που επικρατούσε, τότε ήταν σύνηθες - η πιο ριζοσπαστική επιλογή ήταν ο «αντιρρησίας συνείδησης» - ήταν οι αντιρρησίες συνείδησης. Ο Νίκος έφερε έναν νέο άνεμο στην κριτική του милитарισμού – στην κριτική του στρατού, του ρόλου του στρατού κ.λ.π, εισάγοντας τον όρο “ολικός αρνητής” στην Ελλάδα. Πραγματικά εντυπωσιαστήκαμε από αυτή του -συνομήλικι και εγώ και η Πόλα και ο Νίκος - την πρωτοβουλία, την πρωτοβουλία του συντρόφου μας και μπήκαμε σε μια διαδικασία υπεράσπισης του μέσα από τις επιτροπές υπεράσπισης που για πάρα πολλά χρόνια λειτουργούσαν γιατί ήταν και αρκετές οι διώξεις του εκείνη τη περίοδο και αρκετές οι φυλακίσεις του κ.λ.π .

Εδώ θέλω να αναφέρω κάτι, για τις συζητήσεις μας τότε με τον Νίκο και την επιλογή του για την ολική άρνηση στράτευσης: Μου είχε πει ότι αυτό το μοντέλο που υπάρχει στην Ελλάδα: ο εθνικός στρατός - που φύλαγε τα σύνορα απέναντι στον τότε εχθρό – γιατί δεν είχε προκύψει ακόμα το Γιουγκοσλαβικό και η διάσπαση της Γιουγκοσλαβίας, ούτε το ζήτημα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, (και επιλέγω αυτόν τον όρο γιατί αυτό ήταν το όνομά τους από το 1945 αλλά ανακαλύφθηκε ως όνομα όταν ο Σαμαράς θέλησε να δημοσιοποιήσει τις απόψεις του γενικώς), μου είχε πει ότι αυτό το μοντέλο δεν πρόκειται να λειτουργήσει μακροπρόθεσμα προς όφελος κανενός βαλκανικού λαού. Για να σας αναφέρω και το πολιτικό σκεπτικό του Μαζιώτη από τα νεανικά του χρόνια, (ηλικίας 20 ετών τότε), διότι όσο στρατό και να έχει μου έλεγε μια χώρα - που η Ελλάδα ανέκαθεν ήταν πάνοπλη, υπάρχει μια απίστευτη υπεροπλία σε σχέση με τον πληθυσμό - ότι αυτό γίνονταν πρώτον για να πουλάνε οι Αμερικανοί, οι Γερμανοί και οι Γάλλοι τα όπλα τους και με αυτό τον τρόπο να μπορέσουν να βάλουν χέρι στη χώρα και στον πλούτο της μακροπρόθεσμα και ότι αυτό που θα μπορούσε να απελευθερώσει τους λαούς των Βαλκανίων θα ήταν η κλασική λογική του Ρήγα Φεραίου. Με την περίφημη ΧΑΡΤΑ του όπου θα υπήρχε μια μεγάλη Βαλκανική ομοσπονδία συμπεριλαμβανομένης της Τουρκίας. Όπου εφόσον θα υπήρχαν οι πλουτοπαραγωγικές

πηγές, το πετρέλαιο, τα ορυκτά, τα αγροκτηνοτροφικά προϊόντα θα μπορούσε αυτός ο λαός, ο βαλκανικός λαός πλέον ενοποιημένος, να ευημερεί και να μπορεί να αντιπαρατεθεί οικονομικά. Γιατί από τότε έλεγε ότι ο μεγάλος πόλεμος που θα διεξαχθεί θα είναι και οικονομικός, θα μπορεί να αντιπαρατεθεί με την πλούσια Ευρώπη, τη Γαλλία, Γερμανία, Βρετανία καθώς και με την Αμερική και την Ιαπωνία γιατί θα είχε και τα εδάφη και τη δύναμη σε κόσμο και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές άρα θα είχε πραγματική δύναμη.

Βέβαια και κινηθήκαμε τότε σε ένα πλαίσιο στήριξης της επιλογής του για ολική άρνηση στράτευσης προπαγανδίζοντας την Βαλκανική ομοσπονδία. Όπου τότε μας είχαν κατηγορήσει και για προδότες γιατί λέγαμε πως θέλαμε να γίνουμε με τους παραδοσιακούς εχθρούς τους Τούρκους ένα, ενώ εμείς αυτό που λέγαμε είναι ότι ουσιαστικά, πολιτιστικά και πολιτισμικά αυτοί οι λαοί είναι πολύ κοντά, πράγμα που νομίζω ότι όποιος έχει ταξιδεύσει στα Βαλκάνια θα του έχει αποδειχθεί στον ένα βαθμό ή τον άλλο, και σίγουρα πιστεύαμε και εγώ πιστεύω ακόμη ότι η αλληλεγγύη που θα μπορούσε να αναπτυχθεί ανάμεσα σε λαούς που έχουν κοινά πολιτιστικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά σίγουρα θα ξεπέρναγε επί της ουσίας την αλληλεγγύη που επιδεικνύει αυτή τη στιγμή είτε ο αγγλοσαξονικός βορράς είτε ο βορράς των Γερμανών.

Τέλος πάντων, θεωρώ ακόμα ότι ακόμα και αυτές οι ουτοπικές σκέψεις, όπως κάποιος παρατήρησε προηγουμένως το ουτοπικό στο όλο αναρχικό σκεπτικό μας, ότι είναι πολύ πιο φιλολαϊκό, πολύ πιο διεξοδικό για την ζωή και την ευημερία των λαών που κατοικούν τα Βαλκάνια από αυτό που συμβαίνει σήμερα.

Αυτό μια μικρή παρένθεση για να φωτίσω λίγο την προσωπικότητα του Μαζιώτη και της Ρούπα.

Μπήκαμε όπως σας είπα, ενταχθήκαμε, στρατευτήκαμε -εντάξει είναι μια λέξη που είναι μιλιταριστική- στρατευτήκαμε στον αναρχικό χώρο από τα τέλη της δεκαετίας του '80, γνωρίσαμε τον Νίκο στις αρχές της δεκαετίας του '90, συμμετείχαμε στις διαδικασίες του αναρχικού χώρου, συμμετείχαμε στις συνελεύσεις, στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες που λαμβάνουν χώρο στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου. Το ξέρω ότι σας φαίνεται παράξενο, σαν δικαστές, σαν δικαστήριο, σαν δικαστικό σώμα, σαν θεσμικοί λειτουργοί, πως είναι δυνατόν κάποιοι άλλοι να λειτουργούν με διαφορετικό τρόπο. Και όμως συμβαίνει. Αυτό δεν σημαίνει έλλειψη οργάνωσης: Απλά η συνέλευση είναι το ανώτερο όργανο των αποφάσεων, δηλαδή η από κοινού απόφαση. Που σημαίνει πως είτε η ομοφωνία θα καθορίσει την απόφαση είτε η μειοψηφία θα έχει το δικαίωμα να τραβήξει τον δικό της δρόμο και να μην ακολουθήσει την απόφαση της πλειοψηφίας. Δεν παίζουμε με ψηφοφορίες του τύπου είμαστε 5 είσαστε 4.

Είναι ένα γεγονός στον αναρχικό χώρο και θεωρώ ότι πολιτικά μας τιμά σαν αναρχικούς και μακάρι όλες οι άλλες πολιτικές πραγματικότητες, οι σοσιαλιστές, οι φιλελεύθεροι, οι νεοφιλελεύθεροι να λειτουργούσαν με αυτόν τον τρόπο. Δηλαδή να λάμβαναν υπόψη τους το σύνολο, τη διάθεση που βγαίνει από το σύνολο και όχι από τα εκλεγμένα όργανα. Γιατί που έχουμε φτάσει; Και αναφέρομαι ουσιαστικά στο ζήτημα του διευθυντή ή της αρχηγίας που είτε ο κος εισαγγελέας κ.λ.π ότι δεν συνάδει με την αναρχική μας λογική. Και αυτή η λογική, η άμεση δημοκρατία, η λήψη των αποφάσεων από τα κάτω, το να αποφασίζουν όλοι μαζί μακάρι να ήταν ζητούμενο και στις υπόλοιπες πολιτικές λογικές που υπάρχουν, δεν θα οδηγούμασταν σε αυτό το πράγμα, να εκλέγει ο λαός π.χ αυτή την κυβέρνηση, την προηγούμενη κυβέρνηση, την προηγούμενη κυβέρνηση, άλλα να λένε, άλλα να υπόσχονται, άλλα να κάνουνε, και να μην υπάρχει κανένας να τους ελέγξει. Γιατί ουσιαστικά έχει μεταφερθεί η δύναμη μέσω της ψηφοφορίας στον αρχηγό, ο οποίος μετά κατά το δοκούν ερμηνεύει αυτό που ο κόσμος του εμπιστευθήκε. Αυτό είναι πεποίθησή μου και πιστεύω και δική σας και αν βγείτε έξω στην κοινωνία, όλος ο κόσμος θα σας πει αυτό: μας έχουν κοροϊδέψει. Έχουμε παραδώσει τη δύναμή μας μέσα απ' τις εκλογές, μας εκμεταλλεύονται. Αυτό είναι το αναρχικό πρόταγμα, το οποίο δεν είναι μόνο αναρχικό πρόταγμα, είναι κοινωνικό πρόταγμα γιατί εδώ πρέπει να πω το εξής: επειδή δεν είναι αυτός ο τρόπος, ο τρόπος που λειτουργούν μόνο οι αναρχικοί. Υπάρχουν πάρα πολλές συλλογικές διαδικασίες μέσα στη κοινωνία από ανθρώπους που δεν είναι αναρχικοί αλλά αναγνωρίζουνε την αξία της άμεσης δημοκρατίας του όλοι μαζί να αποφασίζουν, να υπάρχει συναίνεση, να υπάρχει επιχειρηματολογία, να ακούγονται όλες οι απόψεις, να υπάρχει πλούτος. Έτσι και αλλιώς αυτοί που διοικούν αυτή τη στιγμή, το τραπεζικό

σύστημα, οι μεγάλες βιομηχανίες κ.λ.π έτσι λειτουργούν με think –tank. Δεν είναι ένας που αποφασίζει μαζεύονται όλοι μαζί συζητάνε, οι καλλίτερες ιδέες επικρατούν, παίρνουν μια ομόφωνη απόφαση, δηλαδή την άμεση δημοκρατία την έχουν οι πολυεθνικές σαν λογική για να μπορούν να επικρατούν της κοινωνίας, για να μπορούν να υλοποιούν τον σχεδιασμό τους που μακροπρόθεσμα θα είναι η καταστροφή του πλανήτη. Και ταυτόχρονα το γεγονός αυτό να μην γίνεται αντιληπτό απ' την ίδια την κοινωνία.

Και εδώ θα μιλήσω για κάτι άλλο. Εγώ είμαι συνδικαλιστής.

Σας είπα από την αρχή ότι είμαι ταχυμεταφορέας – κούριερ, είμαι ιδρυτικό μέλος της συνέλευσης βάσης εργαζόμενων οδηγών δικύκλου.

Εκεί έχουμε ένα σωματείο το οποίο σωματείο λειτουργεί με συνελεύσεις, ανώτατο όργανο του σωματείου είναι η συνέλευση και όλες οι αποφάσεις παίρνονται με αυτόν τον τρόπο που σας περιέγραφα. Φυσικά όπως καταλαβαίνετε στο σωματείο δεν είναι όλοι αναρχικοί, δεν γίνεται. Δηλαδή δεν υπάρχει ταύτιση ανάμεσα στον κούριερ και τον αναρχικό όπως ανάμεσα στον δικαστή και τον δεξιό ή τον αριστερό.

Εδώ, πρέπει να μιλήσω για μια διαστροφή του συστήματος: Όταν εμείς επιλέξαμε μετά από 8 μήνες, 8 μήνες συνεδριάζαμε, όλα τα μέλη που αργότερα γίναμε σωματείο, οι κούριερ δηλαδή, μάξιμουμ φτάσαμε τα 100 άτομα, επί 8 μήνες συνεδριάζαμε μια φορά την εβδομάδα προκειμένου να φτιάξουμε το καταστατικό μας από κοινού, το φτιάξαμε και όταν πήγαμε να το καταθέσουμε στο πρωτοδικείο, λόγω του ότι έπρεπε να γίνουμε θεσμικό όργανο, (γιατί να γίνετε θεσμικό όργανο και δεν μένατε εργατική ομάδα θα μου πείτε;) Για να μπορούμε να έχουμε μεγαλύτερη δυνατότητα παρέμβασης στο εργασιακό. Τότε λοιπόν μας είπαν πως έπρεπε να έχουμε οπωσδήποτε προεδρείο. Μας είπαν δεν έχετε προεδρείο; Δεν μπορείτε να έχετε καταστατικό. Εμείς θέλουμε το καταστατικό να ορίζει τη συνέλευση ως ανώτατο όργανο. Και μας απάντησαν κοιτάζτε, μπορείτε να κάνετε το εξής νομικό τερτίπι. Βάλτε εσείς προεδρείο και εφόσον μέσα στο καταστατικό υπάρχει ο όρος ότι η συνέλευση είναι το ανώτατο όργανο εσείς θα λειτουργείτε με αυτόν τον τρόπο και έτσι θα το παρακάμψετε. Εμείς δεν το θέλαμε το προεδρείο γιατί βλέποντας τον κοινοβουλευτισμό που επικρατεί από την μεταπολίτευση και μετά στην Ελλάδα να προβάλλεται σε όλη την κοινωνική πραγματικότητα, και στην εργασιακή πραγματικότητα, τα σωματεία ουσιαστικά γινόντουσαν κοινοβούλιο. Δηλαδή να ξεπουλούν τους εργατικούς αγώνες να μην υπερασπίζονται τα συμφέροντα των εργαζομένων, οι διοικήσεις να ξεπουλιούνται, να κάνουν συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, και λέμε άμα είναι να φτιάξουμε εμείς ένα καινούργιο σωματείο για να πάμε με μαθηματική ακρίβεια εκεί που έχει οδηγηθεί το εργατικό κίνημα καλλίτερα να μην το κάνουμε. Τέλος πάντων. Εκεί που θέλω να καταλήξω είναι πως μπορεί να λειτουργήσει η άμεση δημοκρατία και οι αποφάσεις να παίρνονται από τα κάτω, όχι μόνο στους αναρχικούς αλλά σε οποιοδήποτε κοινωνικό κομμάτι θέλει να αποφασίζει δια του συνόλου ακούγοντας όλες τις απόψεις και επιλέγοντας την καλλίτερη δυνατή πρόταση. Αν είναι δυνατόν με την ομοφωνία. Αν όχι με την δυνατότητα της μειοψηφίας να διαφοροποιείται και να ακολουθεί την δικιά της επιλογή.

Από αυτό καταλήγω στο ότι για τον Επαναστατικό Αγώνα, για εμένα, γνωρίζοντας την Πόλα και τον Νίκο συμμετέχοντας μαζί με την Πόλα και τον Νίκο στους κοινωνικούς αγώνες τα τελευταία 20 και χρόνια, θεωρώ αδιανόητο να είχαν αλλάξει οργανωτικό μοντέλο. Είναι ένα οργανωτικό μοντέλο, και δεν ξέρω τι είπε πριν ο κύριος Γιώτης για το οργανωτικό κ.λ.π. Οι αναρχικοί έχουν οργανωτικό μοντέλο απλά δεν είναι ιεραρχικό, δεν είναι κάθετο, είναι οριζόντιο, αυτό δεν σημαίνει έλλειψη οργάνωσης ίσα – ίσα είναι τρόπος να οργανώνεσαι, απλά πρέπει να το επιλέξεις και γιατί δηλαδή να πρέπει να θεωρήσουμε ότι το όργανο που είναι κάθετο - ή αρχή του ενός - υπερτερεί ηθικά - πολιτικά των οριζόντιων δομών, δηλαδή στην αρχή των πολλών.

Τέλος πάντων αν μου γίνει ερώτηση θα απαντήσω, γιατί πολλοί λένε ότι αυτό είναι ανέφικτο και δεν μπορεί να γίνει. Σε μια κοινωνία 10 εκατομμυρίων που είναι ουσιαστικά ένα μικρό χωριό της Κίνας αν δεν μπορούν να παρθούν οι αποφάσεις αμεσοδημοκρατικά αλίμονο. Ούτως ή άλλως αυτός που προσπάθησε να εισάγει τέτοιες λογικές αμεσοδημοκρατίας στην Ελλάδα, μετά την επανάσταση, ο Καποδίστριας, εκτελέστηκε. Δεν ξέρω αν ήταν για αυτές τις συγκεκριμένες απόψεις αλλά οι απόψεις του αυτές, οι λογικές του αυτές, έχουν εφαρμοστεί στη λογική των

καντονιών της Ελβετίας. Όπως πολύ καλά γνωρίζετε. Μακάρι να είχαν εφαρμοστεί από τότε εδώ. Θα είχαμε μια πολύ καλλίτερη, πολύ πιο ισότιμη κοινωνία. Που πάλι θα αναζητούσε την επανάσταση προκειμένου να λυτρωθεί αλλά ίσως με λίγο καλύτερους όρους.

Τώρα όσον αφορά το ζήτημα της βίας και της αντιβίας. Η βία είναι μονοπώλιο του κράτους. Η βία είναι μονοπώλιο του κράτους. Οι 2 χιλιάδες νεκροί, οι 2 χιλιάδες άνθρωποι που έχουν αυτοκτονήσει στην Ελλάδα τα 2-3 τελευταία χρόνια είναι αποτέλεσμα της βίας που επιβάλει το κράτος στην κοινωνία. Δεν τους σκοτώσαμε εμείς, τους σκότωσαν τα οικονομικά μέτρα που παίρνονται, τους σκοτώνουν η παράδοση του λαού και της χώρας στα πολυεθνικά συμφέροντα τα οποία έρχονται να αγοράσουν τον δημόσιο πλούτο αντί πινακίου φακής. Αυτό είναι κρατική βία. Αυτές είναι κρατικές δολοφονίες. Όμως τι λέμε; Δεν λέμε τίνος είναι η πολιτική ευθύνη. Ποιος θα αναλάβει την πολιτική ευθύνη; Ποιος θα δικάσεται για αυτές τις 2000 αυτοκτονίες; Είναι κοινωνικό φαινόμενο; Είναι φαινόμενο της κρίσης; Δεν ευθύνεται κανένας για αυτό; Στο τέλος μπορούν να μας πουν ότι ευθυνόμαστε εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι όπως κατηγορούν στην Αφρική αυτή τη στιγμή τους μεταλλωρύχους για την δολοφονία των 30 εργατών, ανασύροντας έναν νόμο του απαρτχάιντ που έλεγε ότι αν γίνει μια κινητοποίηση – μια διαδήλωση, η διαδήλωση η ίδια εάν κατασταλεί με τα όπλα, ευθύνεται για τους νεκρούς διαδηλωτές. Και αυτό έγινε από μία κυβέρνηση που υποτίθεται έρχεται να διαδεχθεί τον Νέλσον Μαντέλα. Η εξουσία είναι εξουσία, η κάθετη δομή είναι κάθετη δομή. Ο Νέλσον Μαντέλα που ίδρυσε αυτό το κόμμα ακολουθώντας αυτές τις ίδιες ιεραρχικές δομές, αυτές τις κάθετες δομές ουσιαστικά τι κάνει; Έχει φτιάξει ένα νέο απαρτχάιντ κι όπως δολοφονούσαν τους μαύρους εργαζόμενους επί απαρτχάιντ, έτσι δολοφονεί αυτή την στιγμή το κόμμα του Νέλσον Μαντέλα που θα έφερνε την πολυπόθητη πολιτική αλλαγή στην Νότιο Αφρική. Η εξουσία είναι εξουσία. Οι κάθετες δομές είναι κάθετες δομές και όσο υπάρχουν αυτές οι δομές θα υπάρχει κρατική βία, θα υπάρχουν νεκροί.

Ποιος ευθύνεται για τα εργατικά ατυχήματα; Ποιος ευθύνεται για τα εργατικά ατυχήματα; Εμείς είμαστε πρώτοι σαν κλάδος, σαν ταχυμεταφορείς πρώτοι στα εργατικά ατυχήματα, πρώτοι στα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα. Από τότε που γίναμε σωματείο πηγαίνουμε συνεχώς στο υπουργείο και ζητάμε να ψηφιστεί νομοσχέδιο που να υποχρεώνει τις εταιρίες σε εξοπλισμό προστασίας προκειμένου όταν πέφτει ο ταχυμεταφορέας να μην συνεπάγεται είτε την βαριά κάκωσή του, είτε τον θάνατό του. Μας απαντούν δεν είναι ευθύνη του κράτους, δεν είναι ευθύνη του υπουργείου εργασίας, πρέπει να αυτορρυθμιστεί από την αγορά. Δηλαδή ο εργοδότης θα βάλει τη τσέπη στο χέρι για να παρέχει τον εξοπλισμό προστασίας.

Γιατί η Ελληνική αστυνομία έχει τέτοιο εξοπλισμό προστασίας; Εκεί το κράτος μεριμνά. Γιατί ο εργαζόμενος κατά την άποψη του κράτους, κατ' εμέ οι προδότες της τάξης μας, οι προδότες της εργατικής τάξης, και καταλαβαίνω πολύ καλά τι σημαίνει θέλω να βγάλω μεροκάματο -αλλά το πώς το βγάζω έχει μεγάλη σημασία - αλλά βλέπεις τους διάδες, βλέπεις τους δελτάδες με σούπερ εξοπλισμό.. εντάξει σκοτώνονται καμιά φορά ίσως από υπερβολική ταχύτητα γιατί δεν προσέχουν. Αλλά σίγουρα τα μέτρα ασφαλείας τους δεν συγκρίνονται.. Γιατί αυτό να μην συμβαίνει και για τις υπόλοιπες εργατικές ομάδες; Γιατί ο αστυνομικός δηλαδή είναι στο έλεος ας πούμε των κακοποιών; Πόσους νεκρούς έχει η ελληνική αστυνομία κάθε χρόνο, και πόσους νεκρούς έχουμε στην οικοδομή, και πόσους νεκρούς έχουμε στις ταχυμεταφορές; Δύο μέτρα και δύο σταθμά. Δηλαδή θέλω να πω ότι ακόμα και όταν εμείς καταφύγαμε σε θεσμικό όργανο, σε σωματείο, ζητήσαμε συνάντηση από τους υπουργούς, ξέρεις τι μας είπε ο εκπρόσωπος του υπουργού όταν πήγαμε να τον συναντήσουμε; «Αλλάξτε επάγγελμα. Αλλάξτε επάγγελμα». Τόσο απλά. «Ναι ρε παιδιά είναι δύσκολη δουλειά, είναι άσχημες οι συνθήκες, πολλά εργατικά ατυχήματα, θανατηφόρα..» Κι ενώ έχουμε το 80% των ανθρώπων που δουλεύουν στα ντελίβερι ανασφάλιστους.

Σε όλα αυτά είναι που συνδεόμαστε εμείς με τον επαναστατικό αγώνα. Σαν εργατικό κίνημα, εκεί είναι που συνδέομαι εγώ με τον επαναστατικό αγώνα, πέρα ότι είμαι αναρχικός, πέρα ότι είναι σύντροφοί μου, πέρα ότι τους γνωρίζω. Ουσιαστικά η σχέση μου είναι πολιτική και συνεχίζει να

είναι πολιτική γιατί για αυτά ακριβώς τα πράγματα μίλησε ο επαναστατικός αγώνας.

Η αξία του επαναστατικού αγώνα βρίσκεται στο λόγο του, βρίσκεται στα κείμενα του. Και αυτή η αξία είναι διαχρονική. Είχε αξία όταν γράφτηκε, έχει αξία σήμερα, θα έχει αξία και αύριο. Θα διαβάζονται στους αιώνες των αιώνων. Ο επαναστατικός αγώνας θα διαβάζεται σαν πολιτική παρακαταθήκη στους αιώνες των αιώνων. Γιατί; Γιατί ακόμη και την εποχή που τα γράφανε πέσανε μέσα. Στο δικαστήριό σας, ξέρω πολύ καλά ότι έχουν διαβαστεί τα κείμενα.

Είμαι σίγουρος ότι θα απορήσατε με το πόσο μέσα πέσανε όσον αφορά το πώς λειτουργεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα, όσον αναφορά το πώς λειτουργεί το χρηματιστηριακό σύστημα, όσον αναφορά το πώς λειτουργεί το τραπεζικό σύστημα, του πως γίνεται να φτιάχνουμε πλασματικές αξίες, δηλαδή το χρηματοπιστωτικό να βασίζεται σε μη πραγματικό πλούτο. Δεν υπάρχει πλούτος που αντιστοιχεί στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, είναι χαρτιά, αέρας. Θα αγοράσω εγώ το πετρέλαιο, μετά από 5 χρόνια θα έχει την τιμή τότε γιατί θα έχει συμβεί εκεί ή τότε σύρραξη, δηλαδή τίποτα. Δηλαδή ψευδές. Και επάνω σε αυτό το ψευδές κεφάλαιο που συνεχίζει να δημιουργείται και να μπαίνει στις τσέπες των ισχυρών του πολυεθνικού κεφαλαίου, τζογάρουν αυτή τη στιγμή και την τύχη της χώρας. Σε μη πραγματικό κεφάλαιο.

Για όλα αυτά μίλησε – απάντησε ο επαναστατικός αγώνας και έκανε και κριτική και ανάλυση. Και εδώ είναι το πλέον σημαντικό.

Ο επαναστατικός αγώνας αποδεικνύει κάτι ακόμα σημαντικό. Πως η παραγωγή της πολιτικής μπορεί να γίνει από τα κάτω. Πως δεν χρειαζόμαστε ιεραρχία. Μπορούν οι προλετάριοι, μπορεί η Πόλα η Ρούπα με την λυκειακή μόρφωση, μπορεί ο Νίκος ο Μαζιώτης με την λυκειακή μόρφωση αλλά με την εμπειρία της καθημερινότητας, με την εργασιακή εμπειρία, μπορεί να κάνει μια ανάλυση που να είναι πολύ πιο καλά κεντραρισμένη από την ανάλυση οποιουδήποτε οικονομολόγου. Και αυτό αποδείχτηκε, αποδείχτηκε από τα κείμενά τους. Και το ξέρετε και εσείς οι ίδιοι γιατί αν δώσατε την πρόταση προσοχή, αντιληφθήκατε την βαθιά πολιτική σκέψη που διέκρινε τον επαναστατικό αγώνα. Η ανάλυση της πολιτικής ευθύνης είναι τιμή για το αναρχικό κίνημα.

Συγγνώμη, αλλά συγκινούμε κιόλας, γιατί αυτά τα πράγματα είναι πράγματα της καθημερινότητας μου, είναι ο τρόπος ζωής μου, δεν είναι κάτι ξένο απ' το οποίο μπορώ τόσο εύκολα να αποστασιοποιηθώ, δεν μιλάω εδώ ως τρίτος.

Ο επαναστατικός αγώνας και η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης πιστεύω ότι είναι τιμή για το αναρχικό κίνημα. Είναι τιμή για οποιαδήποτε πολιτική λογική η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης. Για μένα η πολιτική ευθύνη δεν συνεπάγεται την ποινική ευθύνη. Η ποινική ευθύνη πιστεύω, χωρίς να είμαι νομικός ότι αποδεικνύεται δικαστικά και είναι δικό σας μέλημα – δικό σας έργο να αποδείξετε ποιος - που – τι - γιατί – κ.λ.π.

Τελειώνοντας θέλω να πω ότι ο λόγος του επαναστατικού αγώνα δεν μπορεί να περιοριστεί στα στενά σύνορα του αναρχικού κινήματος ή του αναρχικού χώρου. Ο λόγος του επαναστατικού αγώνα αφορά το σύνολο της κοινωνίας, το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Αυτή ήταν η απεύθυνσή του. Έτσι και αλλιώς ποτέ δεν ήταν αυτο-αναφορικός - Είμαστε αναρχικοί, απευθυνόμαστε σε αναρχικούς-. Ήταν και είναι αναρχικοί και απευθύνονται στη κοινωνία. Και εγώ είμαι αναρχικός και απευθύνομαι στην κοινωνία, δεν είμαι αυτο-αναφορικός. Και αυτή τη στιγμή που μιλάω δεν απευθύνομαι μόνο στους συντρόφους μου, απευθύνομαι και σε σας, απευθύνομαι σ' ολόκληρη την κοινωνία. Καθημερινά σαν αναρχικός απευθύνομαι σε ολόκληρη τη κοινωνία. Η αναρχική πρόταση είναι κοινωνική πρόταση.

Αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή παγκοσμίως θα οδηγήσει τον πλανήτη με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Η λεηλάτηση του φυσικού πλούτου, των φυσικών πόρων, του αέρα, του νερού, αυτό που πάνε να κάνουν τώρα, να πουλήσουν το νερό σε ιδιώτες, όπως έχουν κάνει στην Λατινική Αμερική και τους έχουν καταστρέψει. Να πουλήσουν το ρεύμα σε ιδιώτες, να χαθεί κάθε έννοια δημοσίου πλούτου, δηλαδή κοινού πλούτου και να γίνει όλος ιδιωτικός, αυτό θα φέρει την απόλυτη καταστροφή. Αυτό θα οδηγήσει τον πλανήτη σε καταστροφή. Η μόνη σωτηρία του πλανήτη, η μόνη σωτηρία του πλανήτη είναι το πέρασμά του στην Αναρχία. Και αν δεν θέλετε την αναρχία όπως την εννοούμε εμείς σαν αναρχικοί, στην κοινωνία της άμεσης δημοκρατίας, στην

κοινωνία όπου οι άνθρωποι θα αποφασίζουν για την τύχη τους, οι άνθρωποι θα αποφασίζουν για την παραγωγή, για την οικονομία κ.λ.π .

Εδώ καταστράφηκε η χώρα, καταστράφηκε ο πρωτογενής τομέας και είναι αναμφισβήτητο πλέον πως αυτό οφείλεται στην είσοδό μας στην Ε.Ο.Κ. Γιατί; Γιατί είχαμε το διευθυντήριο των Βρυξελλών. Δηλαδή κάποιοι τύποι στις Βρυξέλλες, μπορεί και να μην είχαν πιάσει στη ζωή τους ποτέ άροτρο ή τρακτέρ, αποφάσισαν τι θα καλλιεργείται στην Ελλάδα και πού. Λες και ξέρανε τις ιδιαίτερες κλιματολογικές συνθήκες, το τι ευημερεί και τι όχι, τι μπορεί να αναπτυχθεί και τι όχι, και φτάσανε στο σημείο, στα νησιά, στη Νάξο, από δω από κει, σε νησιά που λατρεύονταν ο Διόνυσος να απαγορεύουν την καλλιέργεια του αμπελιού. Απαγορεύουν να μπουν καινούργια αμπέλια γιατί υπάρχει λέει ποσόστωση. Διαλύουν ένα λαό, διαλύουν την ιστορία του, διαλύουν την προοπτική του μέλλοντός του.

Όταν ξεριζώνεις για παράδειγμα, για να μιλήσουμε για την Ε.Ο.Κ και τις περίφημες αγροτικές πολιτικές, όταν ξεριζώνεις ένα αμπέλι, ξεριζώνεις το κρασί, ξεριζώνεις να πάνε οι άνθρωποι να πατήσουν τα σταφύλια, να βρεθούν όλοι μαζί, να συνομιλήσουν, να μιλήσουν για τα προβλήματά τους καθώς πατάνε τα σταφύλια, είτε με τις παλιές είτε με τις νέες μεθόδους, να πιουν το κρασί όταν ανοίξει το βαρέλι, να φτιάξουνε τη τσικουδιά, να βρεθούν την άλλη μέρα στο καπηλειό, να πιούν ένα κρασί μετά τη δουλειά, πάλι να μιλήσουν, πάλι να κοινωνικοποιηθούν, πάλι να μιλήσουν για το τι είναι αυτό που τους βασανίζει, που θέλουνε να πάνε.

Ξεριζώνοντας ένα αμπέλι, για παράδειγμα το λέω, ξεριζώνεις την ιστορία του τόπου. Και αυτό το ξεθεμελίωμα με παράδειγμα το αμπέλι που λέω γίνεται στο σύνολο της ελληνικής επικράτειας με ταχύτατους ρυθμούς.

Αν αυτό δεν ανακοπεί με επανάσταση με τι θα ανακοπεί; Με τι θα ανακοπεί; Θα έρθει η άρχουσα τάξη που πλέον είναι δεσμευμένη, είναι χειροπόδαρα δεμένη στο διεθνές κεφάλαιο να απελευθερώσει τη χώρα; Αφού την ξεπουλάει. Αν δεν την απελευθερώσουμε εμείς τη χώρα, ο επαναστατικός αγώνας, οι άνθρωποι που θα αποφασίσουν από κοινού να δράσουν, ο κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, πως θα γίνει αυτό, που θα οδηγήσουμε τα παιδιά μας, που πηγαίνουμε τα παιδιά μας; Όταν είπα σε συναδέλφους μου στη δουλειά, σε συνάδελφους μου στο σωματείο, παιδιά κοιτάζτε να δείτε εγώ θα πάω να καταθέσω μάρτυρας υπεράσπισης στον επαναστατικό αγώνα –πριν από ενάμιση χρόνο - γιατί το είχα αποφασίσει πριν αποφυλακιστούν - γύρισε ένας πολύ καλός συνάδελφος και μου είπε δεν σκέφτεσαι το παιδί σου; Που πας να μπλέξεις; Και του είπα το παιδί μου σκέφτομαι. Το παιδί μου σκέφτομαι! Αυτά.

Πρ.: Ο κος εισαγγελέας παρακαλώ;

Εισαγγελέας: Όχι.

Πρ.: Οι κοι συνήγοροι;

Συνήγορος (Φυτράκης): Ο καλλίτερος ήταν. (Γέλια από το ακροατήριο) Έχω να το πω ότι όσες δίκες έκανα για ντελιβερά που σκοτώθηκε τις έχασα όλες. Αναιρέθηκαν, πήγαν, ήρθαν, κ.λ.π έφταιγε ο ντελιβεράς. Όχι, η μερσεντές που τον πάτησε.

Συνήγορος (Δαλιάνη): Κύριε μάρτυρα είπατε ότι ο λόγος του Επαναστατικού Αγώνα δεν υπήρξε αυτοαναφορικός. Ότι απευθύνθηκε στη κοινωνία συνολικά.

Εσείς που είστε η κοινωνία και κινήστε μέσα στους χώρους δουλειάς και εργασίας μπορείτε να αναφέρετε πως η κοινωνία εισέπραξε αυτό τον λόγο και την δραστηριότητα; Τρομοκρατήθηκε, απειλήθηκε, αισθάνθηκε ότι είναι κοντά της, ότι είναι με το μέρος της όλη αυτή η δράση;

Κ.Δ: Κοιτάζτε να δείτε, νομίζω ότι αυτό απαντιέται και ιστορικά.

Μίλησε πρώτος σήμερα ο κος Δημήτρης Κουφοντίνας που είναι μέλος της 17 Νοέμβρη. Εγώ μεγάλωσα διαβάζοντας προκηρύξεις αυτής της οργάνωσης, όπως θυμάμαι που γινόντουσαν ανάρπαστες οι εφημερίδες της εποχής όταν κάθε φορά που δημοσιεύονταν προκήρυξη της 17Νοέμβρη. Και θυμάμαι κιόλας ότι είχε πάρα πολύ μεγάλη απήχηση στην ελληνική κοινωνία. Αυτό θα το θυμούνται ακόμα και αστυνομικοί αν είναι στην ηλικία μου 45άρηδες, μπορεί να το θυμούνται ακόμη και μικρότεροι, μπορεί να το θυμούνται.

Όταν ο επαναστατικός αγώνας εξέδιδε προκήρυξη, δημοσίευε προκήρυξη, γινόντουσαν ανάρπαστες οι εφημερίδες, κυρίως το «ΠΟΝΤΙΚΙ» που τις δημοσίευε. Ξέρω, αυτό μπορεί να αμφισβητηθεί από το δικαστήριο αλλά εγώ το γνωρίζω γιατί μου έχει μεταφερθεί, επειδή είμαι στο κλάδο των ταχυμεταφορών, όταν τινάχτηκε στον αέρα η ΕΘΝΙΚΗ στη Συγγρού, που είχε διακοπή η κίνηση κ.λ.π ο κόσμος χειροκροτούσε, βγήκε από τα αμάξια του και χειροκροτούσε. Αυτό είναι ένα γεγονός. Αυτό είναι ένα γεγονός. Γιατί; Γιατί ανατινάχθηκε η τράπεζα. Γιατί ο Επαναστατικός Αγώνας δεν στράφηκε ποτέ ενάντια στην κοινωνία. Ο Επαναστατικός Αγώνας ενήργησε με σκοπό την διαφώτιση της κοινωνίας, να ανοίξει ένας διάλογος, γι αυτό και υπάρχει μεγάλη σημασία στο τι έγραψε: Η ανάλυσή του για το χρηματοπιστωτικό. Βέβαια είναι πολυσέλιδο, είναι πολυσέλιδο. Και ο κόσμος έχει μάθει κάτι φλασάκια του στυλ, μπαίνεις σε ειδησεογραφικό site και σου λέει για lifestyle και λες μα ειδησεογραφικό site είναι αυτό; Ο Επαναστατικός Αγώνας θέλει να κάτσεις να τον μελετήσεις, θέλει να κάτσεις να τον διαβάσεις.

Και έχει μάθει μια κοινωνία να μην ενδιαφέρεται. Δίνει την ψήφο της για να αποφασίσουν κάποιοι άλλοι. Για να κάνουν κάποιοι άλλοι. Τι σημαίνει χρηματοπιστωτικό; Σου απαντούν: «Πού να ξέρω;». Τι σημαίνει χρηματοοικονομικό; «Που να ξέρω;».

Ο Επαναστατικός Αγώνας όμως έχει αφήσει παρακαταθήκη. Και όλα αυτά αργά ή γρήγορα θα διαβαστούν. Και ή θα διαβαστούν και θα γίνουν πράξη για να περάσει, να γίνει πράξη η κοινωνική απελευθέρωση από την ίδια την κοινωνία ή η κοινωνία θα καταδικάσει τον εαυτό της.

Όχι σε καμία περίπτωση δεν θεωρώ ότι στράφηκε εναντίον της τάξης του. Ο Επαναστατικός Αγώνας δεν στράφηκε εναντίον της τάξης μου, εναντίον της τάξης του. Στράφηκε εναντίον της άρχουσας τάξης και μάλιστα στράφηκε εναντίον στόχων.

Την στιγμή που ο ελληνικός λαός – όπως είπα και πριν – έχουμε φτάσει 2-3000 αυτοκτονίες από τα τραπεζικά δάνεια, από την καταλήστευσή του. Γιατί κανένα δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί για το ληστικό επιτόκιο του 19 – 21 % που έχουν οι πιστωτικές κάρτες; Αν εγώ έβγαίνα στην αγορά και δάνειζα με 19 – 21% θα με κλείνανε φυλακή ως τοκογλύφο. Όταν το κάνει η τράπεζα πρέπει αυτός που δεν μπορεί να αποπληρώσει αυτό το υπέρογκο, αυτό το ληστικό δάνειο με τους ληστρικούς όρους να πάει φυλακή, να του δεσμευτεί η περιουσία να του πάρουν την πρώτη κατοικία.

Ο Επαναστατικός Αγώνας στράφηκε ενάντια στην άρχουσα τάξη, και μάλιστα ενάντια στα σύμβολα της άρχουσας τάξης, στις τράπεζες, χάρηκε ο κόσμος. Είτε το θέλετε είτε όχι, είτε το θέλει είτε όχι, χάρηκε ο κόσμος που τινάχθηκε η EUROBANK στον αέρα γιατί του πίνει το αίμα. Είναι αναμφισβήτητο, του πίνει το αίμα. Τους παίρνει τα σπίτια. Γιατί να μην χαρεί;

Ως αναφορά την CITYBANK, η ανάλυση που έκανε η οργάνωση για τον ρόλο της CITYBANK διεθνώς θα έπρεπε να διδάσκεται στα πανεπιστήμια. (Γέλια από το ακροατήριο).

Και είχα διαβάσει μικρός ότι όταν καταδίκάζαν τον Σωκράτη και τον είχαν ρωτήσει ποια θεωρείς πως θα πρέπει να είναι η ποινή σου, είχε πει να σιτίζομαι στο πρυτανείο.

Εγώ νομίζω για τον Επαναστατικό Αγώνα, σε μια κοινωνία της απελευθέρωσης, θα έπρεπε να δοθεί σίγουρα σε αυτούς να διαχειρίζονται τα οικονομικά.

Συνήγορος (Δαλιάνη): Μιλήσατε για τις διαδρομές και τις προσωπικές και τις πολιτικές σας διαδρομές.

Κ.Δ: Όσα λέω όμως, όσα λέω τα καταθέτω προς υπεράσπιση και των τριών.

Συνήγορος (Δαλιάνη): Άλλο ήθελα να σας ρωτήσω. Με βάση τη διαδρομή τους όπως την ξέρετε γιατί εσείς έχετε αυτή τη δυνατότητα και προσωπικά πια να καταθέσετε ορισμένα πράγματα:

Γιατί θεωρείτε ότι οι άνθρωποι με αυτό το αξιακό σύστημα που περιγράψατε έκαναν αυτή την επιλογή. Ποιο ήταν το κίνητρό τους; Μια επιλογή με μεγάλο ρίσκο, ρίσκο να χάσουν όλη τους τη ζωή γιατί υπήρξε και ένας νεκρός σε αυτήν την υπόθεση. Ποιο είναι το κίνητρο ενός ανθρώπου που κάνει μια τέτοια επιλογή;

Κ.Δ : Το κίνητρο του επαναστάτη.

Συνήγορος (Δαλιάνη): Να κερδίσει κάτι προσωπικό, κύρος, επιβολή, χρήματα, τι;

Κ. Δ: Αυτό κατά την γνώμη μου δεν είναι ξεκομμένο, εντάσσεται. Εντάσσεται μέσα στη πολυμορφία του κινήματος. Και στην πολυμορφία του αναρχικού κινήματος γιατί το αναρχικό κίνημα δεν έχει γραμμή όπως έχουν γραμμή οι κοινοβουλευτικοί. Που λένε ακολουθήστε τη γραμμή του ενός. Η αναρχία δεν λειτουργεί έτσι. Η αναρχία είναι πολυτασική, είναι πολυμορφική. Ένα κομμάτι της είναι και η ένοπλη δράση. Δεν είναι το σύνολό της.

Υπάρχει μια συνεχή, διαλεκτική σχέση ανάμεσα στα κομμάτια του κινήματος για το τι, ποιο είναι αυτό που πρέπει να πάρει προτεραιότητα, ποιο πρέπει να πάει πίσω, κ.λ.π, είναι μια συνεχής διαλεκτική. Αυτό συμβαίνει εκατοντάδες χρόνια τώρα γιατί ο αναρχισμός είναι ένα ιστορικό κίνημα. Συνεχίζει και στις μέρες μας. Ο Επαναστατικός Αγώνας θεώρησε ότι με αυτή του την επιλογή θα συμβάλει τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Ότι θα επιταχύνει μια διαδικασία, ότι χρειάζονταν οπωσδήποτε αυτός ο λόγος, αυτού του τύπου η ανάλυση να φτάσει όσο το δυνατόν πιο μακριά. Ε τι να κάνουμε; Ένα κτύπημα ενός στόχου σαν τη EUROBANK, τη CITYBANK και το Χρηματιστήριο, εκτοξεύει τον λόγο σου στο άπειρο. Υπήρχε αυτή η αναγκαιότητα.

Τι κερδίσανε από αυτήν την ιστορία: Κερδίσανε ένα νεκρό σύντροφο, κερδίσανε 18 μήνες φυλακή, θα κερδίσουνε την ετυμηγορία του δικαστηρίου σας, δεν ζήσανε καμιά πολυτελή ζωή, δεν τους συνέλαβαν σε πεντάστερα ξενοδοχεία να κάνουν μπάνιο σε πισίνες και να πίνουν σαμπάνιες. Διέθεσαν όλο τους το είναι στο πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης, δεν κέρδισαν τίποτα. Δεν κέρδισαν τίποτα υλικά. Γιατί ηθικά κέρδισαν τα πάντα. Έχουν κερδίσει τα πάντα. Και μαζί με αυτούς και οι σύντροφοι τους, και μαζί με αυτούς και η κοινωνία. Το κέρδος, το ηθικό κέρδος, το πολιτικό κέρδος είναι ανυπολόγιστο, το υλικό κέρδος είναι μηδαμινό μην πω ότι κινείται στο πλην.